

Bondkatten

Liksom alla andra hade vi en katt. Ibland blev det flera om det var en honkatt. Det kom en drös ungar, 3-4 st lagom till sommaren. Finns det något gulligare än kattungar! Vår katt var gråsvart, med ett brunaktigt kors på ryggen. Den var rolig och lekfull, och trots att den

var ytterst självständig gick den med på att göra en del, som man lärde den, bl.a att hoppa över en viss höjd. När den var unge hade jag lärt den att hoppa över mina hopknäppta händer när den var instängd. Den kunde hoppa så högt som en meter, men mycket ovilligt. Man sa "max" och då viftade den kraftigt på svansen innan den hoppade. Detta kommer mig att tänka på faster Karolina, som hade hört från någon som varit på en cirkusföreställning, där en man dresserade lejon. Som avslutning på ett nummer stack han huvudet i lejonets gap. Publiken satt där andlös. Lejontämjaren kände att det inte var som vanligt så han sa: "Viftar han på svansen?" "Ja," fick han till svar. "Hälsa hustru och barn", sa han, och det var det sista han sade.

Fullt så allvarligt var det inte för min del, man kunde bli ordentligt klöst, men vi hade goda relationer ändå.

Det var honkatter, som vi hade. De fick flicknamn, Lisa, Lotta e.dyl. För mig blev det bara Kusse. Katten var som en familjemedlem, och levde i större frihet än någon annan. Den var antingen inne eller i ladugården. Vid morgon-och kvällsmjölknigen fanns den på plats och fick en skvätt av den spenvarma mjölken. Någon liten mus blev det också ibland att fylla på med. Fisk, älskade den, både rå och stekt. När det var fint väder följdes vi ner till sjön. "Kom nu Kusse så skall vi

hämta fisk”. När den hörde ordet fisk kom den som ett skott, kurrade och strök sig mot mina bara ben.

Nere vid sjön fanns den fina flotten av granstockar, som farbror Olsson hade gjort. Tidigt på våren, när isgäddan gick till, användes flotten för att vittja mjärdar och ryssjor. Ett ypperligt flytetyg, som även fick vara badbrygga när det blivit varmare och när kläder tvättats i grytan, som stod på stranden, kunde dessa sköljas vid flotten.

Under höladan låg våra metspön där fanns även gott om mask. Sedan jag satt mask på kroken gick vi ner till flotten. Nattetid samlades många abborrar under flotten, och när jag kikade ner i stakhålen kunde jag se hur de högg efter masken. Det stod inte på förrän den första fisken åkte upp. Katten fick den och spang upp på stranden för att få vara i fred när den åt. När den ätit sig mätt ville den gå hem.

Slåttern hade börjat och slåttermaskinerna var i full gång och nu hände något mycket olyckligt. Kusse hade varit ute och tittat efter fågelbon i klövervallen och märkte inte att maskinen var så nära och fick vänster bakben nästan avklippt. Katten kutade iväg på tre ben och gömde sig i en ventilationstrumma under huset. Det var helt omöjligt att få fram den. Vi satte både mat och mjölk i trumman. Första dygnet rörde den inte maten, men rätt vad det var började den äta. Två veckor var den kvar inne i trumman. När den kom fram haltade den men det blev bättre och bättre efterhand.

Den tydde sig till min pappa, som älskade sina djur. En gång när pappa var i ladugården och gav korna en hötapp till kvällsvard följde katten med. I gången framför kornas krubbor stod ett vagnsflak på högkant. Det stod där för att torka. Pappa råkade stöta till flaket och det föll och fyllde hela gången. Ingen fara skedd, men han behövde hjälp till att lyfta, för det var riktigt tungt.

Nu gick några dagar. Katten syntes inte till och vi undrade var den höll hus. Räven strök ju omkring och spanade efter något ätbart. Höns var ju mumma men en katt gick ju också för sig. Vi började tro det värsta. Kanske räven?

John var hemma och pappa fick hjälp med att lyfta flaket i ladugården. Nu fick vi veta sanningen. Under flaket låg katten, platt som en pannkaka. Så förskräckligt ledsamt. Som att mista en nära anhörig. Pappa kände sig mest skyldig. Hans älskade kisse.

Johns svärfar, Pelle Hägglund, hade reumatismen, som satt i lederna. Han hade svårt för att gå och använde sig av två käppar. När han fick höra den sorgliga historien om vår katt, undrade han om han inte skulle kunna få kattskinnet. Att ha ett kattskinn på ryggen räknades som en bra bot mot reumatismen. Om jag ville flå katten, skrapa och torka skinnet, skulle jag få 1:50. Pengar har ju stor dragningskraft, i synnerhet om man inga har. Det var ingen avundsvärd syssla som förestod, men det gick. Johns svärfar fick ett kattskinn att ha på ryggen och jag fick 1:50.

Efter ett tag fick Olssons katt fyra ungar. När de blev två mån. fick vi hämta en av dem, en honkatt, som liknade den som vi så sorgligt mist. Så går livet vidare för bondkatten, roligt men ibland riskfyllt.

Ossian Johansson -30-talet (2010-06)